

Nytt fra Rogaland Speidermuseum

15. årgang - 2025

ORGAN FOR MUSEUMSVENNENE

NR. 2

Fra påsken 1942

Otto Olsen, Solveig Bergslien og Bjørn Hagen har skrevet denne detaljerte historien. Museet har sikret seg originalen.

Vi startet fra Viglesdalen kl. 1045. Været var ganske siktbart. Det blåste litt fra øst, men den kraftige stormen fra øst som var om natten var stilnet. Det gikk svært fra opp Benkene. Vi tok det med ro, for vi hadde god tid. Sekkene var også svært lette og humøret var på toppen.

Kommet opp Benkene gjorde vi vår første tabbe. Her svinger veien litt nord for den østretningen vi år i og kryper pent opp langs Klinkehorten. Men så går der et dalføre litt syd for den østlige retningen og vi tok inn denne veien. Denne tabben oppdaget vi nokså fort, men så gjorde vi det som kan kalles turens skandale. I stedet for å gå tilbake, tok vi retning over den fjellveggen som ligger mellom den dalen vi var kommet inn i og den veien opp langs Klinkehorten, for ved å ta rett vest over dette fjellet ville vi jo komme på rett vei igjen. Da vi begynte på denne oppstigningen var været fremdeles siktbart. Vi tok opp bakkene og hadde da, etter vår mening og etter kartet tatt alle høydene. Nå var det bare å renne et lite stykke i vestlig retning for å komme inn på veien igjen. Men så kom overraskelsen. Nå satte det innmed et kraftig snetykke, så vi så ingen ting med det resultat at vi har gått for langt vest før vi snudde kursen til nord. Dermed var vi også kommet ut av Klinkehorten uten selv å vire det.

Den nordretningen som vi hadde stukket ut, skulle være helt ut hildbar under den forutsetning at vi fremdeles er på Klinkehorten, da måtte vi komme ned på Stakkavannet. Men ved å komme for lant vest går vi om vi kan si det slik, parallelt galt. Otto slo riktignok inn på å gå østlig retning. Det falt ikke Otto inn at vi fremdeles var på Klinkehorten, men med denne østretningen ville vi komme rett på Nilsebuvannet og så kunne vi ha fulgt høydene til vi fant et sted å komme ned på vannet. Ved å ta denne østretningen ville vi vel ha kommet fram, men vi må gå ut fra den antagelsen at vi mener å vite hvor så omtrent vi er, og da er nordretningen den absolutt riktige.

Klokka var nå cirka 2 og vi fortsatte nordretningen. Denne kurs holdt vi i omtrent 3 timer og da var vi jo klar over at vi hadde gått bom. Turen over til Stakken skulle etter vår mening ikke ta mer enn 2 timer selv om været var dårlig. Men hvor meget vi hadde gått feil og hvor vi i virkeligheten sto, var

det en umulighet for oss å konstatere. Med vår første vestlige retning må vi ha krysset den riktige veien over Klinkehorten. Dette visste vi jo ikke, og den antagelse at vi fremdeles befant oss på Klinkehorten, satte oss i fullstendig villrede. Under disse siste 3 timene spilte også vinden oss et stygt puss idet den sånn uten videre var snudd fra rett øst til rett syd. Nå var klokka ca 5. Det blåste nå noe rent uhyggelig og snøkavet gikk formelig gjennom marg og bein. Vi forsøkte f.eks. å sitte i live bak en stein for å få oss litt mat, men det var umulig å sitte rolig.

Vi forsto nå at nordretningen ikke lenger var holdbar og forsøkte en halv times tid å gå øst med det resultat at vi plutselig står overfor et svært gjuv hvor fjellveggen var loddrett. Snøkavet hindret oss selvfølgelig å se til bunns i gjuvet. Nå kom Bjørn med den teorien som vel var det første og største skritt til redning. Ved å se på kartet, viser det seg at vannsystemet er slik at enten renner elvene ut i Nilsebu vannet eller så renner det ned i Trodla-Tysdal. Det vi hadde å gjøre var å finne en dal og følge denne til vi kom ut av den. Det morsomme er at da Bjørn satte fram denne teorien, var vi etter all sannsynlighet ikke langt fra Sandvannet. Dette vannet ligger på hva vi kankalle for vannskillet. Utløpet for dette vannet må ha vært det trange gjuvet som vi var kommet til og som fortsetter ned Sjørdalen til Tengesdalen og Trodla-Tysdal. Et lite stykke nord for dette vannet kommer vi inn på Stokkavannet som jo hører til Nilsebu vannet.

Ved å holde langs kanten av gjuvet kunne vi konstatere at dette gjuvet endte i en trang dyp dal som gikk øst-vest. Gjuvet hindret oss i å ta ned dalen østover å vi endret kurs og holdt langs kanten vestover for å finne en mulighet for å komme ned. Otto gikk her kloss ut i kanten hvor det ofte var bare blanke isen, men det måtte gjøres da vi ved å gå lenger inne ikke ville kunne konstatere om der noe sted var mulighet for å komme ned. Ca kl. 6.30 fant vi endelig et sted som innebar mulighet for en nedstigning. Vi tok øyeblikkelig chansen for natten begynte jo å nærme seg og det var ikke holdbart å gå i de store høydene i den fryktelige stormen.

Til å begynne med gikk det svært bra nedover. Vi så jo ingenting så vi måtte være svært forsiktig. Otto kjørte først. Plutselig går han utfor en liten kul, setter skiene fast i snøen under, går rundt og har så brukket den ene skien. Heldigvis var bruddet slik at skien kunne lappes med to lærremmer. Den var selvfølgelig svært skrøpelig, men det gikk da an å gå på dem.

Et lite stykke lenger nede, ble det så bratt at skiene måtte av. Snøen var så dyp at den gikk til hoftene, men nedover gikk det dog. Da omtrent halve bakken var tilbakelagt, ble det plutselig så bratt at vi fant det helt meningsløst å forsøke å komme ned for det begynte å bli mørkt og den omtrent loddrette fjellsiden ville være svært lite siktbar. Et annet tegn var jo også at selv om vi hadde kommet ned, visste vi jo ikke hvor langt det fremdeles var til folk, så vi fant ut at det eneste fornuftige var å grave seg ned for natten mens det ennå var litt dagslys og mens vi enda var i fin form. Vi begynte da å grave ut en snøhule i en stor skavl under en bratt fjellvegg og med bratte fjellsider på to av sidene. Hytten måtte jo bli nokså primitiv, for vi hadde jo ikke spade eller noe slikt. Det måtte graves ut med skiene og hendene. Men det gikk jo på et vis. Vi gravet ut og bygget tak med skiene og stokkene som vi la snøskavler oppe som vi skar ut med kniv. Litt før kl. 8 sto hytten ferdig til innlosjering. Den var selvfølgelig meget trang. Det var akkurat så vidt vi 3 pluss ryggsekkene fikk plass, men desto varmere ble den jo.

Nå var jo uhellet det at vi hadde for lite klær. Otto hadde i det hele tatt ingenting å skifte. Bjørn hadde heldigvis helt skift av alle klær og Solveig hadde også sånn omtrent det. Støvleene tok vi av benene og puttet benene ned i ryggsekkene. Bjørn med sine i en og Solveig og Otto sammen i en annen. Dette holdt benene gode og varme. Solveig hadde vi selvfølgelig plassert mellom oss for at hun skulle ha det varmest mulig, men Gud skal vite at det ikke var meget varme verken i Otto eller Bjørn den natten. Mat var det også dårlig stell med. Det eneste vi hadde igjen da vi hadde lagt oss

inn, var to stykker brød til manns og dette var svært lite for sultne var vi. Heldigvis hadde vi mer enn nok tobakk og sigaretter. Bjørn hadde dessuten noen esker med pastiller og Solveig en eske med peppermynte. Vi forsøkte å gjøre tilværelsen hyggelig med disse tingene og de gikk svært bra.

I 12-tiden ble Bjørn litt søvnig, men vi holdt da liv i han og det varte ikke lenge før han var i fullvigør igjen. Fremdeles raste uværet. Det snødde og stormet, men vi hadde det forholdsvis lunt foreløpig. Det var nokså kaldt på ryggen, men ikke verre enn at vi klarte det. Tiden til kl. 3 gikk derfor forholdsvis fort. Når vi frøs litt mer enn vi syntes i hadde godt av, tok vi en klatt med smør (vi hadde heldigvis ½ kilo). På benene var vi gode og varme for etter å ha tatt støvlene av, puttet vi benene ned i ryggsekken. Bjørn i en og Solveig og Otto i en annen. Det å være varm på benene er jo en stor fordel. Fra kl. 3 ble tiden lenger og de våte klærene og frosten ble mer sjenerende. Kl. 4 gikk Otto ut for å se på været. Nå hadde det snedd så meget at hytta var ganske begravet, med det resultat at da Otto gikk ut, løsnet en liten snøfonn, plasserte seg i hytteåpningen og derfra ned i hytta. Solveig og Bjørn fikk nå svare strev med å grave både seg selv og alle tingene våre ut. Tingene våre lå nemlig og fløt inni hytta, da vi hadde tatt det meste ut for å få benene ned i sekkene.

Fremdeles var det snøstorm, og der sto vi trette og forfrosne og prøvde best mulig å få reddet både oss selv og tingene vår ut av snøkavet. Omsider hadde vi da fått orden på tingene igjen. Det var fremdeles for mørkt til å gå videre og så måtte vi ned i hytta igjen. Disse timene fra kl. 4 til kl. 7 var de verste. Nå var Otto helt forfrosset på grunn av sine helt gjennomvåte klær og begynte å bli søvnig og plutselig begynte Bjørn å forfryse benene sine. Solveig sto i og masserte benene til Bjørn og når hun var trett, masserte Otto han. Otto masserte mer i søvne enn i våken tilstand. Kl. 7 var dagen kommet og vi tok selvfølgelig straks chansen på å fortsette. Vi hadde fått nok av snøhytta. Alle klærene vår var våte. De få klesplaggene vi ikke hadde hatt på oss som håndklær, strømpeskift osv, hadde vi enten sitte på eller hatt andre steder hvor snøen sjenerte. Solveig syntes det var så morsomt at hun hele natten hadde sittet på en kartmappe. De tre siste timene satt hun forresten på et par lakktøfler (obs. Sine egne) Hun var forresten morsom der hun satt med et håndkle på hodet og en skjorte bundet rundt magen.

Vi var glad natten var over, for de siste timene tok aldri så lite på. Det dryppet fra taket alle veier, og vi kunne ikke hindre dryppene å trenge inn på kroppen alle steder. Plutselig kom det et og annet kraftig vindkast og sopte med seg snø inn et hull bak Solveig og Otto, og selvfølgelig ned i nakken på dem. Snøfallet hadde vært stort om natten. Snøen gikk nå opp til magen. Nå lå den vanskelige oppgaven foran oss; å komme seg ned den forferdelig bratte fjellsiden. Det gikk smått men sikkert. Været var fremdeles forferdelig og dette gjorde situasjonen end verre. Kommet et stykke ned, klarte ikke Otto å gå med sine helt gjennom drivvåte klær. Det rant av underklærene hans. Han kledde seg så naken i snøstormen, fikk på seg en halvtørr bukse som Bjørn hadde og en halvtørr genser. Mane denne ceremonien pågikk, fikk han frost i benene av å stå barbert i snøen, og så måtte Solveig tilmed massasje, mens Bjørn hadde kavet seg et godt stykke lenger ned i bakken. Otto hadde mistet fulstendig følelsen i bena og det var ikke fritt for at Solveig ble litt nervøs, men det gikk da. Liv kom der ikke i benene, men Otto kom da fram på dem.

Endelig sto vi nede i dalbunnen. Det var et Guds under at det gikk så godt. Ja, uten den kraftige nysnøen hadde vi vel aldri kommet ned. Vi hadde brukt over 3 timer på denne nedstigningen og vi var kommet ned i vestre ende på Tengesdalsvannet.

Vi fikk skiene på benene og begynte med en gang å følge dalen videre. Vi tumlet oss ut i en stor ur som vi aldri trodde vi skulle komme ut av, men endelig var vi ute av den. Kl. var nå 1230. Nå kunne vi skimte vannet som vi hadde hatt en aning av da vi sto på toppen av uren. Det lå noen hundre meter foran oss og plutselig skimtet vi også gården Trodla, Tysdal. Vår glede var stor og vi var ikke sene om å

komme oss i hus hos de elskverdige menneskene der inne. Etter en hard tørn på ca 6 timer, var vi i hus. En strabasiøs tur var forbi og vi sitter igjen med minnene og erfaringene.

Det nytter ikke etterpå å si at så passvante fjellfolk som Bjørn og Otto ikke har lov til å ta slike sjanser som dem vi tok utenfor Benkene. Vi kan ikke annet enn beklage det selv. Det hele viser at vi har mistet en del av respekten for fjellet. Vi følte oss litt for sikre. Uværet kom jo helt plutselig og for oss på et meget ubeleilig tidspunkt, men dette er heller ikke noe unnskyldende moment for vi burde jo gjøre regning med slikt idet ustadige været vi hadde. En uttalelse av Bjørn rett før uværet kom (da vi satt og spiste) er nokså illustrerende: Jeg vet vi har gått feil, men det gjør ingen ting. Vi finner nok fram. Klinkehorten ligger jo rett bak oss». Når vi nå gikk bom og var uheldige, mener vi allikevel at vi gjorde det beste som kunne gjøres ut av situasjonen. Det det gjelder om i slike tilfelle er jo å redde seg og gi pokker i om redningen ligger i det egentlige bestemmelsessted eller noe annet. Solveig sa til Bjørn og Otto at de hadde godt av en slik lærepenge en gang. Det kan vi være enig i, men vi beklager at Solveig skulle være med på denne lærepenge. Ikke fordi hun sikket oss på noen måte, men fordi hun er dame. Hun var aldeles strålende og vi to gutter står etterpå helt målløse over den kjempeprestasjon Solveig utførte. Den prestasjonen må beundres. Hennes humør og kraft var helt utrolig og hun klarte alle strabaser helt glimrende. Du er blitt konfirmert i heia nå Solveig og du har bestått prøven likeså godt og helst bedre enn noe mannfolk.

Her er bilde av Solveig Bergslien sammen med Bjørn Hagen og Otto Olsen i et avslappet øyeblikk i fjellheimen.

Korrigerig:

I nr. 2 skrev jeg om «Sølvulven». Jeg beklager så mye at jeg hadde glemt å ta med Lars Atle Andersen og Knut Slettebak. De fikk den i f.m. at alle som var speidersjefer før, fikk Sølvulven, men dette har det heldigvis blitt en slutt på. Men de fortjener den, selvfølgelig.

Besøk fra 25. Stavanger på museet den 27. mars

Vi var 25 stykker som valgte å tilbringe kvelden 8.mai på speidermuseet.

Temaet var **speiding under krigen**.

Etter å ha rullet ut flagget, hørte vi først litt om hva som skjedde når speideren ble forbudt i Norge. Vi fikk vite at det var en del hemmelig, aktiv speiding, at alle speidereffekter måtte leveres til tyskerne og hvordan de på finurlig vis ble oppbevart under krigen og levert tilbake til speidertroppene etterpå.

Richard Hagen fortalte litt om hva hans far; Bjørn Hagen var med på under krigen sammen med bl.a. Solveig Bergslien som Anne Brit Egeland fortalte om etterpå. Richard hadde hovedvekt på frigivelsen fra tysk fangenskap i 1945. Noe som passet godt på denne dagen.

Anne Brit fortalte om det viktige arbeidet Solveig Bergslien, Bjørn Hagen, Otto Olsen og Trygve Holst fra 1.Jørpeland jobbet med når det gjaldt å sende og motta beskjeder fra London.

Hun fortalte videre om arbeidet Solveig Bergslien utførte hos politiet med å lage og levere ut falske pass til hjelp for nordmenn som måtte flykte. Hun avsluttet med å beskrive sørgetoget i forbindelse med begravelsen.

Første del av møtet ble avsluttet med ett minutts stillhet for alle speiderne som gjorde en innsats under krigen.

Andre del av møtet var satt av til kaffe og litt å bite i samt tid for en drøs. Vi hadde også utlodning.

Møtet ble avsluttet med speiderbønnen.

Åse W

Utlodning med ivrige kjøpere

Norges KFUK-speidere hadde under krigen hatt en hemmelig komite som skulle forberede gjenopptakelsen av arbeidet etter krigen. Dette førte til at man hadde relativt klare tanker om hvordan man skulle komme i gang igjen. Allerede 11.-13. mai hadde man landsstyremøte, og referatet ser slik ut:

- 1. Man besluttet å gjenoppta speiderarbeidet med en gang.*
- 2. Besluttet å innkalle til forbundsråd på Fossestua 7. - 10. august.*
- 3. Besluttet å sende en offisiell meddelelse til kretssjefene om at vi starter opp igjen.*
- 4. Besluttet at alle troppsførere får tilsendt en førererkjøring.*
- 5. Besluttet at alle som var speidere før oppløsningen og som fortsetter, får årsstjerne for de årene.*
- 6. Refererte at en Ora et Labora komite var nedsatt i 1943 for å forberede starten. Komitéen bestod av: Margrethe Parm, Agnes Nøstvik, Susanne Nordstaa, Inger Høine, Martha Field, Kari Trogstad og senere Ingrid Monsen.*
- 7. Nevnt at det i enkelte kretser var drøftet sammenslutning med NSPF.*
- 8. Referert at bestyrer Årnes, Elevator har tatt vare på en del trykksaker sendt til makulering - bl.a. styreprotokollene.*
- 9. Refererte at De forenede ullvarefabrikker har tatt vare på 5 tonn speidereffekter.*

Hans Møller Gasmann skriver i Årsmelding for 1940 - 1944/45 for Norsk Speidergutt-Forbund i avsnittet "Vi starter igjen":

Og arbeidet ble gjenopptatt, interessen var større enn noensinne, idet gutter meldte seg som aspiranter i en utstrekning som var fantastisk. De gamle ledere tok fatt igjen, og mange nye meldte seg blant de tidligere patruljeførere, som i mellomtiden hadde nådd lederalderen, men vi trenger ennå flere. Et opprop fra Hovedstyret, tiltrådt av flere kjente menn, skaffet vårt forbund en kjærkommen startkapital. 13. mai holdtes ved speidersjefen en speidergudstjeneste i Vår Frelzers kirke i Oslo, som ble kringkastet. Etter gudstjenesten marsjerte speiderne til slottet og hyllet kronprinsen, som var kommet til landet samme dagen. Etter hvert har vi fått igjen de gamle kontorer i Stortingsgata 12, og en del av de beslaglagte saker dukker fram fra de utroligste steder, men meget mangler dessverre ennå. Speiderdepotet A/S er besluttet avviklet, og i stedet er innbudt til dannelse av andelslaget Speider-Sport A/L. Innbydelsen vant god tilslutning og forretningen håper vi kan åpne ved juletider, under ledelse av den nyansatte disponent Ivar Storsveen. Dessverre gjør varemangelen at forretningen på lenge kan nå opp til hva den var tidligere, men der blir gjort alt som kan for få det hele i sving snarest. Lederen av det internasjonale kontor i London, Mr. Wilson, som var i Norge i militært oppdrag, har deltatt på et forbundsstyremøte og ellers hjulpet Forbundet så langt hans tid rakk. Til ære for ham ble der avholdt et leirbål ved Frognerseteren i nærheten av Oslo.

Odd Hopp, generalsekretær i NSGF skriver:

Da krigen sluttet og freden brøt ut den 8. mai 1945, var en av de første kunngjøringer som ble gitt i radio en melding fra speidersjef H. Møller Gasmann. Han ba ledere og underavdelinger gjenoppta arbeidet offisielt. På forbundsplan var en komite i arbeid under hele krigen for å komme med forslag til en ny og bedre organisering av forbundet slik at distriktene kom mer med i beslutningsprosessen og enhetene organisert mer hensiktsmessig ettersom tre arbeidsgrener var kommet i gang; ulvunger, speidere og rovere. Fattig på penger, midler og utstyr, men fulle av begeistring, startet arbeidet opp igjen med stor tilslutning. Antall medlemmer i speiderforbundene økte raskt. Norsk Speidergutt-Forbund hadde 13 696 medlemmer i 1940. I 1945 var medlemstallet plutselig steget til 23 000. Speiderarbeidet kom styrket ut av krigen og tok fatt på oppgaven med å bygge opp igjen, men det er en annen historie.

Innleggene er sakset fra Speiderhistorisk leksikon

Sokndal

Oppmøtet på leirstedet Lio i Sokndal var stort Kristi himmelfartsdag. Opp mot 250 personer som hadde funnet veien opp for å feire at det var 75 år siden hovedhytta ble bygd.

Ekstra stas var det at en av de tidligste pionerene fra 1950, Sverre Sirevåg, hadde fått helikoptertransport til Lio for anledningen. Han er nå 97 år og har enda Lio i tankene. Turen var sponset av Rekefjord Stones AS og var en hyggelig gest til han. Ansatte på Solbø, der han bor, hadde

forstått hvor mye Lio enda betyr for ham og tok initiativet til turen. Sammen med Sokndal kommune og Rekefjord Stone AS ble det ordnet med helikoptertur.

Ordfører Bjørn Inge Mydland hilste fra kommunen og beskrev hva Lio hadde betydd for Sokndal. Hytta eies av Sokndal speiderne som er en del av Rogaland KFUK-KFUM-speiderne.

Hans Svanes, Didrik Løvås, Henry Kopperud og Sverre Sirevåg var initiativtakere til selve leirstedet. Eiendommen ble kjøpt i 1949 av KFUM speidergruppen og 2. januar 1950 ble byggingen start.

Hytta so ferdig og ble innviet i september samme år. Siden har en holdt huset ved like og utvidet etter hvert som tiden og behovet endret seg. Kapellet ble bygget påbegynt i 1963 der en blant annet brukte gamle benker fra Sokndal kirke. Siden det har en bygget en mindre overnattingshytte, toaletter, redskapsbu, vedskjul og fått opp vindmølle/solceller.

I jubileumsåret er det et aktivt styre, ledet av Gunnar Kassem, som hadde laget et godt opplegg for dagen, der flere barnefamilier hadde overnattet i telt. Det var gudstjeneste, leker, grilling og ikke minst en lang fløtekake til alle gjestene. Dalane Friluftsråd har en av sine toppturer her, så det er også mange utenbygds folk som har tatt turen. Det har vært en del danske speidere på leir her, og senest i fjor var det en stor internasjonal speiderleir på Lio i telt fra hele 11 land.

Rapport 2. kvartal

Dette kvartalet er mye brukt til å planlegge resten av året og diskutere hva vi vil med de kveldene vi arrangerer.

Vier enige om at vi ønsker å få flere frivillige og få flere grupper på besøk.

Vi er også enige om at vi må gå bredere ut med informasjon om oss. Kan vi muligens få noe inn i bydelsaviser og/eller Mortepumpen? Vi mangler fremdeles noen som kan hjelpe oss å komme inn på sosiale medier. Dette kvartalet har vi også hatt et par omvisninger av speidergrupper.

Ellers gjennomførte vi et kjekt møte 8.mai med tema Speiding under krigen. 25 gamle og nåværende speidere fant veien for å høre om dette. De fikk høre litt om hva som skjedde med speiderhistorisk og om speideren som var forbudt, men som likevel levde. Videre fortalte vi om lokale speiderhelter som Trygve Holst, Bjørn Hagen og Solveig Bergslien.

Vi har fått invitasjon til Speidermuseumskonferansen 2025 som blir på Fyn 12.-14.september. Tor Inge og Åse reiser på den.

De foreløpige planene vi har lagt for neste semester er en kveld i oktober med historieforteller Ivar Nygaard. Vi har utfordret ham til å fortelle om sin speiderhistorie. Den andre kvelden blir julemøte. Temaet der blir årets landsleir. Den første felles landsleiren for begge forbundene.

Været var med oss da vi hadde sommeravslutning ute hos Varden K/M gruppe med grilling, prat og omvisning i speiderlokalene inne. En fin formiddag.

Vi har lagt ned ca 380 dugnadstimer og har i snitt vært 9 stykker på torsdagsdugnadene.

22.06.25 Åse Wathne

Torsdag 12.juni var vi 6 stykker som møtte opp til sommeravslutning utenfor Varden kirke. Solen skinte og grillen sto klar. Det var bare å sette i gang med grilling og kos. Kaffen kom selvsagt også raskt på bordet som den pleier.

Praten gikk som vanlig om løst og fast i det fine været.

John Ottar tok oss også med på en runde i speiderlokalene inne. Koselige rom med mye speiderhistorie på veggene. Vi minnet hverandre om oppstart på høstsemesteret 14.august.

Åse W

STØTTE TIL MUSEETS ARBEID:

Andelsbrev kan kjøpes ved å betale inn ønsket beløp på konto 3201.30.18625. Merk innbetalingen med navn og adresse, da får dere andelsbevis på beløpet i posten. Andelsbevis kan også kjøpes på museet ved besøk der.

Vi selger andelsbevis pålydende

Kr. 50,- kr. 100,- kr. 500,- kr. 1000,- og fritt beløp

MUSEUMSBESØK:

Musèet er åpent torsdager fra kl. 1000 til kl. 1430. **Velkommen!**

Ønskes besøk til annen tid kan det avtales pr telefon.

Inngangsbillett: Barn kr. 10,- Voksne: kr. 20,-

KONTAKTER TIL MUSEET:

Fellesmail til museet (for bestilling av besøk)

museet@vesterlen.no

Åse Wathne mobil: 958 63 482

John Ottar Lie Motland mobil: 915 99 747

Lovise Mæland mobil: 415 10 707

NSF kretskontor mobil: 950 31 101

post@vesterlen.no

K/M kretskontor mobil: 940 09 491

post@rogalandspeider.no

Kretsenes websider www.vesterlen.no

www.rogalandspeider.no

